

ה"ט 10539/11/14 - יג נגד עק

בית משפט השלום בהרצליה

ה"ט 10539-11-14 ג' ק
תיק חיצוני:

בפני כב' השופטת אירית מני-גור
מבקשת יג
נגד
משיב עק

עק ע"י עו"ד שרית עוז, ועו"ד דורית גיטרמן

החלטה

המבקשת הגישה ביום 5.11.14 בקשה לצו מניעת הטרדה מאיימת במעמד צד אחד כנגד המשיב, הצו ניתן ביום 5.11.14 ונקבע דיון להיום 13.11.14.

המשיב והמבקשת הינם שכנים המתגוררים בחלקה משותפת כאשר הבתים אינם מחולקים לחלקות שוות, אלא שזורים זה בזה באופן שביתו של האחד נמצא בחלק מחצרו של הבית האחר. מטבע הדברים מגורים משותפים באופן זה גורמים לחיכוכים ככל שהשכנים לא משכילים לשמור על איפוק, כבוד הדדי ויחסי שכנות טובה.

למרבה הצער, במקרה הנדון ולאחר ששמעתי את הצדדים, עולה כי הצדדים בחרו להתנהל באופן הפוך מכל המתואר לעיל, אם כי לטעמי אין הדברים עולים עד לכדי הטרדה מאיימת כפי שיובהר להלן.

המבקשת היא תושבת חוזרת שחזרה עם משפחתה להתגורר בארץ בבית המדובר בשכנות למשיב לפני כשנתיים וחצי. לטענתה, מאז שעברה להתגורר בבית בסמוך למשיב שררו בין הצדדים יחסי שכנות עכורים. על אף זאת, הוגשה ע"י המבקשת לראשונה תלונה ביום 6.11.14 ורק בעקבות צו ההטרדה המאיימת. על פי גרסתה, היא ניגשה למשטרה להגיש תלונה ומאחר ונושא יחסי השכנות העכורים היה מוכר לתחנת המשטרה, יעצו לה בתחנה להגיש בקשה לצו מניעת הטרדה מאיימת בביהמ"ש, וכך עשתה. בחקירה נגדית, הודתה המבקשת כי היא התלוננה פעמיים במשטרה, ב-6.11.14 וכן ב-8.11.14 כנגד המשיב כי הוא מפר את הצו הארעי שניתן במעמד צד אחד עד לדיון.

המבקשת נחקרה ארוכות, ונשאלה כיצד הפר המשיב את הצו, המבקשת העידה כי ב-5.11.14 בשעת לילה מאוחרת היא שמעה דפיקות חזקות בדלת ביתה, המטפלת ששהתה עימה שמעה את הדפיקות, לדבריה היא הסיקה כי מדובר במשיב אם כי לא ראתה את המשיב לא ליד הדלת ולא בחצריה.

המשיב מכחיש אירוע זה ומכחיש כי נכנס לחצרי המבקשת ומכחיש כי דפק בדלת ביתה. המטפלת ששהתה עם המבקשת לא הובאה לעדות.

המבקשת עוד העידה, כי ב-8.11.14 עת שהתה בחצר האחורית עם ילדיה, המשיב הסתכל לעברה, צילם אותה, שרק ומחא כפיים. המבקשת ביקשה להוכיח את טענתה באמצעות סרטון שהסריטה במכשיר הסלולרי שלה, ביהמ"ש התיר לה. מהסרטון עולה, כי לא ניתן היה לצפות בדבר, המסך היה חשוך והסרטון היה עם שמע בלבד. לטענת המבקשת, המכשיר היה בכיסה ולכן ניתן היה רק לשמוע. משמיעת ההקלטה, עולה כי מדובר בשיח רגוע ורגיל בין המבקשת לבין ילדיה, ולקראת סוף השמעת ההקלטה נשמעה ברקע שריקה חלשה שאין לדעת את טיבה, נשמע קול מחיאת כפיים חלש שאף לא ברור אם מדובר במחיאת כף או רעש דומה אחר, וקול של ילד קטן שאומר "אמא הוא מצלם אותנו".

המשיב מכחיש אירוע זה ומכחיש כי הוא מצלם את המבקשת או כי הוא נוהג לצפות אל ביתה, לטענתו החצר שלו ו/או מרפסת ביתו נמצאים בגלל מבנה חלוקת הקרקע, באופן שזור בתוך חלקת המבקשת, ולפיכך בכל עת כשאחד הצדדים יוצא לחצר הבית הוא פוגש בשכנו באופן טבעי.

המבקשת לא ציינה בבקשתה כי מדובר בסכסוך שכנים מזה כשנתיים וחצי, בו היו תלונות הדדיות זה כלפי זה. מעיון בבקשה עולה, כי היו הטרדות מאז 2012 אך חלה הסלמה בעת האחרונה. רק מהחקירה הנגדית, עלה כי אכן הוגשו תלונות במשטרה ע"י המשיב כנגד בעלה של המבקשת, תלונות בגין הטרדה של רעש, אלימות מילולית, חדירה לפרטיות ע"י צילום והצצה, הטרדה ע"י דפיקה בדלת וצלצול באינטרקום וכד'. לא ברור מדוע דברים אלה לא צוינו בבקשה המקורית, וביהמ"ש למד עליהם רק מתוך חקירה נגדית נמרצת. לטעמי, יש חשיבות לעובדה כי המשיב הגיש מספר תלונות כנגד בעלה של המבקשת בגין הטרדות חוזרות ונשנות, בטרם הוגשה הבקשה הנוכחית לצו מניעת הטרדה מאיימת. עובדה זו מלמדת על יחסי שכנות עכורים זה מכבר, כאשר כל צד מקניט את משנהו, ואין מדובר בהסלמה כפי שניסתה המבקשת לתאר.

אם כך, מדובר בסכסוך שכנים הדדי המתבסס בעיקר על הטרדה שמקורה ברעש, בהדלקת פרוז'קטור מחצר המבקשת לכיוון ביתו של המשיב, בהשמעת אמירות פוגעניות זה כלפי זה וכד'.

על אף טענות המבקשת, לא שוכנעתי כי מדובר בהטרדה מאיימת כמפורט בסעיף 2 לחוק מניעת הטרדה מאיימת תשס"ב - 2001, אין מדובר על איום המופנה כלפי גופה ו/או חייה ו/או רכושה של המבקשת. המבקשת העידה כי המשיב אמר שידאג שחייה יהפכו לגיהנום, ולאחר מכן חזרה בה ואמרה כי האמירה נאמרה ע"י בנו.

הצעתי לצדדים להסכים לצו הדדי זה כלפי זה ולו על מנת לשמור על יחסי שכנות תקינים. ב"כ המשיב התנגדה לצו הדדי, לטענתה המבקשת מעוניינת בצו אך ורק כדי להשתמש בו כ"קרדום לחפור בו", והראיה כי שתי התלונות היחידות שהגישה המבקשת כנגד המשיב היו לאחר הצו הארעי שניתן עד לדיון.

ביהמ"ש ישתמש בצו המניעה להטרדה מאיימת אם ישוכנע כי המשיב נקט בעבר הטרדה כזו, והנסיבות נותנות בסיס

סביר להניח כי אותו אדם יטריד שוב את המבקש (ראה בר"ע 179/04 בימ"ש מחוזי י-ם). בענייננו, לא שוכנעתי מעדותה של המבקשת כי המשיב נקט בעבר הטרדה כזו המאיימת על חייה, גופה או רכושה של המבקשת. העובדה כי הצדדים חיים במשותף מזה כשנתיים וחצי והיחסים היו עכורים מלכתחילה, ולראשונה הוגשה התלונה במשטרה לאחר הגשת הצו, היא הנותנת כי ההטרדות שהיו קיימות עד היום לא היוו איום ממשי. עיקר תלונותיה של המבקשת כפי שעולה מעדותה הן ביחס לרעש של מוזיקה, רעש של אזעקה, או חילופי דברים בין השכנים. הטרדות אלה אינן עולות עד כדי הטרדה מאיימת.

מאחר ולא שוכנעתי מעדות המבקשת כי המשיב נקט הטרדה מאיימת בעבר, הרי לא קיים בסיס נסיבתי סביר כדי להניח כי המשיב ינקוט בהטרדה מאיימת בעתיד, בסיס כזה המצדיק הישארות הצו על כנו.

ככל שיחסי השכנות יסלימו חלילה בעתיד, וככל שהמשיב ינקוט בהטרדה מאיימת, פתוחה הדרך בכל עת למבקשת ו/או לבני ביתה האחרים להגיש בקשה מחודשת, כמובן שאפשרות זו קיימת גם למשיב כלפי המבקשת ובני ביתה.

יש לקוות כי הצדדים ישכילו לשמור על יחסי שכנות טובים תוך שמירה על כבוד הדדי, על מנת שלא לפגוע באיכות חייהם.

לאור האמור לעיל, לא מצאתי מקום להורות על המשך קיום הצו.

אני מורה על ביטול צו הארעי.

על מנת לשמור על יחסי שכנות טובה, אינני עושה צו להוצאות וקובעת כי כל צד יישא בהוצאותיו.

המזכירות תשלח החלטתי זו לצדדים עם אישור מסירה וכן תסגור תיק זה.

ניתנה היום, כ' חשוון תשע"ה, 13 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.